

ZIMA

I.

Oděna jsi do nejtiššího z tich a sebemenší hnutí tě páře. Chtějí-li se trávy čísnout, sekneš je do herbáře, v potocích po čtyřech běhavých voda ti panáčkuje.

Jen slunci dovolíš být za řezbáře, aby mistrně vyvedlo kolébku z chvěje.

Oděna jsi do nejtiššího z tich a trneš před skalpely, že pták proletí a křídlem rozpáře ti břich, že vyhřezne bestie a z mých kapes citadely louku nevpustí, možná hrst révy na víno – tak rodiš zimu, krajino.

II.

A mrazů divoké včely bodají přes rukavice, dokud nevyštvou mě z oranice zpátky k psům do lidských boud.

III.

Zkousím uhodnout, kde vyhasly krby, ale hoří ložnice,

přistihuji dívky na výpravě v šatníku své hlavy, jak se probírají pohádkami, které je dělají hezčí, překračuji čela jejich otců, kteří se vytratili zadním vchodem, matky obcházím obloukem: navlečeny v tlustých flanelových košilích spí nalehko, ale nikdo je už k ničemu nepotřebuje.

IV.

Severy si páčím na slunný jih, do zubů jdu kladivem, až ze skloviny létají okuje.

A jestli já v té krajině zabloudím, protektorát ledových prostěradel ať poníží vaše odbojné mapy!